

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/97/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7110208017
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7110208017.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Moniky Géciovej, PhD. v spore žalobcu P. P. R., Z.. X.X.XXXX, K. B. I. D. Č.. XXX, XXX XX, proti žalovaným 1. Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, 2. Slovenská republika zastúpená Ministerstvom vnútra SR, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, 3. Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2, v konaní o ochranu osobnosti, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 10C/79/2010-360 zo 6.11.2018

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozhodol tak, že žalobu zamietol (výrok I.) a priznal žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. O výške trov konania bude rozhodnuté v samostatnom uznesení po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozsudku (výrok II.). Žalovanej v 3.rade nepriznal nárok na náhradu trov konania (výrok III.).

2. Vychádzal z toho, že žalobca tvrdil, keď voči nemu bolo vedené trestné stíhanie z dôvodu, že dňa 27.9.2004 mal v budove Okresného súdu Košice I fyzicky a slovne napadnúť sudcu P. E. U.. V tom čase bol navrhovateľ advokátom. Dňa 29.9.2004 bol na pokyn prokurátora vzatý do väzby, z ktorej ho prepustili dňa 3.10.2004. Dňa 5.10.2004 doručil minister spravodlivosti SR na Slovenskú advokátsku komoru návrh na začatie disciplinárneho konania, na základe ktorého SAK pozastavila jeho advokátsku činnosť. V rámci súdneho konania, ktoré bolo rozhodnutím KS v Košiciach pridelené Okresnému súdu Rožňava, bol rozsudkom tohto súdu sp.zn. 1T/5/2005 zo dňa 21.2.2005 navrhovateľ uznaný vinným zo spáchania trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods.1 písm.b) Tr.zák. a trestného činu vydierania podľa § 235 ods.1 Tr.zák. a uložil mu podmienený trest odňatia slobody v trvaní jedného roka s odkladom na dobu 1,5 roka. Následne po podaní odvolania a podaní námietky zaujatosti voči všetkým sudcom Okresného súdu Rožňava druhostupňový súd odvolaniu vyhovel a vec pridelil na konanie Okresnému súdu Michalovce. Ten rozsudkom sp. zn. 3T/171/2007 zo dňa 20.3.2009, po viac ako trojročnom trestnom stíhaní, navrhovateľa oslobodil spod obžaloby, nakoľko skutok nebol trestným činom. Uvedený rozsudok potvrdil aj Krajský súd v Košiciach. Keďže celá vec bola aj medializovaná, vznikla navrhovateľovi ujma na jeho právach a povesti. Bol ako človek a výkonný advokát postihnutý, následkom tohto poškodenia dobrého mena stratil takmer celú svoju dovtedajšiu klientelu, čo ho priviedlo do často neriešiteľných situácií kedy si nebol schopný napr. uhrádzať ani len základné náklady spojené s výkonom svojej práce ale aj náklady bežného života. Následky trestného stíhania mali nepriaznivý dopad aj na zdravotný stav jeho matky, ktorá sa psychicky zrútila a následkom týchto udalostí dňa 31.7.2008 zomrela.

Podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 23.3.2011 navrhovateľ navrhol doplniť návrh zo dňa 23.3.2010 v tom znení, že odporca je povinný do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku na svoje náklady doručiť Slovenskej advokátskej komore, všetkým súdom Slovenskej republiky a uverejniť nepretržite po dobu troch rokov vo verejnom informačnom systéme internet na webovej stránke s názvom www.justice.gov.sk, a to na úvodnej stránke Ministerstva spravodlivosti SR text s označením „Ospravedlnenie“ v nasledovnom znení: „Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR sa ospravedlňuje P. P. R. za neoprávnený zásah do jeho ľudských práv, najmä však práva na ochranu osobnosti, ktorý mu bol spôsobený tým, že na základe listu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 5.10.2004, podnetom na napísanie ktorého boli nesprávne a neúplne zistené informácie, bol tomuto rozhodnutím predsedníctva Slovenskej advokátskej komory dňa 10.10.2004 pozastavený výkon advokácie, a to i napriek tomu, že dotknutá osoba bola následne právoplatným rozsudkom súdu oslobodená spod obžaloby, ktorá obsahovala i tvrdenia vedúce k takémuto kroku odporcu.“

Uznesením zo dňa 10.12.2013 č. k. 10C/79/2010-123 súd teda pripustil, aby do konania na strane žalovaného vstúpil ako odporca v 2. rade Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom vnútra SR, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, a odporca v 3. rade Slovenská republika, zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, so sídlom v Bratislave, Štúrova 2. Toto uznesenie nadobudlo v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 6Co/84/2014-143 zo dňa 10.6.2014 právoplatnosť dňa 15.10.2014.

Podaním doručeným súdu dňa 7.1.2014 (na základe výzvy súdu zo dňa 10.12.2013) žalobca upravil petit návrhu vo veci takto:

„Súd určuje, že konaním odporcov v 1. - 3. rade voči osobe navrhovateľa došlo v období od 29.9.2004 - 20.1.2010 ku konaniu hrubo porušujúcemu ustanovenia § 11 a nasl. OZ o ochrane osobnosti, a preto sú odporcovia v 1. - 3. rade povinní uhradiť navrhovateľovi v súlade s § 13 ods. 2, 3 OZ rukou spoločnou a nerozdielnou sumu súdom určenej výšky náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy v peniazoch, uhradiť trovy konania a trovy advokátskeho zastupovania navrhovateľa vo veci, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“

Súd v priebehu konania zistil, že žalobca podal na súde dňa 8.1.2013 návrh na začatie konania proti žalovanému Slovenská republika, zastúpená t. č. Ministerstvom vnútra SR (pôvodne Ministerstvom spravodlivosti SR) vo veci zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca sa v uvedenom konaní domáhal od žalovaného titulom náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, aby mu uhradil žalovaný s poukazom na § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sumu 600.000 € a s poukazom na § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. sumu 1 mil. € a uhradil žalobcovi aj trovy konania a právneho zastúpenia vo veci do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Okresný súd Košice I uznesením č. k. 39C/5/2013-90 zo dňa 22.5.2014 rozhodol tak, že nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom vo výške 1 mil. € vylúčil na samostatné konanie. Toto konanie je toho času vedené na Okresnom súde Košice - okolie a doposiaľ nie je právoplatne skončené.

Súd uznesením sp. zn. 10C-79/2010 z 3.11.2014 rozhodol tak, že pripustil zmenu návrhu v tom znení, že petit žalobného návrhu vo veci bude znieť takto: „Súd určuje, že konaním odporcov v 1. - 3. rade voči osobe žalobcu došlo v období od 29.9.2004 - 20.1.2010 ku konaniu hrubo porušujúcemu ustanovenia § 11 a nasl. OZ o ochrane osobnosti, a preto sú odporcovia v 1. - 3. rade povinní uhradiť žalobcovi v súlade s § 13 ods. 2, 3 OZ rukou spoločnou a nerozdielnou sumu súdom určenej výšky náhrady majetkovej a nemajetkovej ujmy v peniazoch, uhradiť trovy konania a trovy advokátskeho zastupovania žalobcu vo veci, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.“ Zároveň súd konanie zastavil a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Súd po obsahovom preskúmaní návrhu, po pripustení zmeny žaloby v uvedenom znení zistil, že žalobca si vlastne uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., a nie nárok z titulu ochrany osobnosti podľa § 13 OZ. Vzhľadom na to, že žalobca si nárok z titulu náhrady škody spôsobenej pri výkone verejnej moci uplatnil už v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 39C/5/2013 zo dňa 8.1.2013 a v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 10C/79/2010 až podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 7.1.2014, súd skonštatoval, že predmetné konanie bolo začaté neskôr, a teda predmetná žaloba predstavuje prekážku už začatého konania podľa § 83 O.s.p. (účinného do 30.6.2016). Preto súd po zistení prekážky už začatého konania, vo veciach vedených na tunajšom súde pod sp. zn. 39C/5/2013 a vylúčeného nároku vedeného pod sp. zn. 40C/226/2014, právoplatne neskončených, dospel k záveru, že v konaní vedenom pod sp. zn. 10C/79/2010 existuje neodstrániteľná prekážka konania, litispendencia, a preto s poukazom na ust. § 83 O. s. p. s použitím § 104 ods. 1 vety prvej O. s. p. konanie v tejto veci zastavil.

Žalobca podal voči tomuto uzneseniu odvolanie a Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 3Co/70/2015-218 zo dňa 29.2.2016, rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd v tomto rozhodnutí konštatoval, že prvostupňový súd dospel k záverom o

litispendencii predčasne, keďže v predmetnom konaní žalobca nešpecifikoval v akej výške si uplatňuje voči žalovaným nemajetkovú ujmu, avšak v konaniach vedených na tunajšom súde pod sp. zn. 39C/5/2013 a 40C/226/2014 si uplatnil nemajetkovú ujmu v presne stanovenej výške a z toho dôvodu nejde o litispendenciu, keďže predmet konania nie je podľa názoru odvolacieho súdu totožný. Uložil súdu prvého stupňa, aby vyzval žalobcu na odstránenie väd podania z 7.1.2014, za účelom uvedenia presnej výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy.

Po vrátení veci teda súd vyzval žalobcu na odstránenie väd podania z 7.1.2014, uznesením č. k. 10C/79/2010-219 zo dňa 16.8.2016 a na úpravu petitu jeho žalobného návrhu v súlade s intenciami uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Co/70/2015-218 zo dňa 29.2.2016. Vzhľadom na to, že žalobca podľa názoru súdu prvého stupňa neodstránil úplne všetky vady podania v stanovenej lehote, súd podanie žalobcu doručené súdu dňa 7.1.2014 uznesením odmietol.

Žalovaný 3/ podaním doručeným súdu dňa 13.2.2017 uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym názorom žalovaného 2/, ktorý vyjadril vo svojom vyjadrení dňa 26.1.2017 k odvolaniu žalobcu zo dňa 20.10.2016.

Prvostupňový súd bol toho názoru, že žalobca aj napriek tomu, že uviedol v rámci odvolania výšku majetkovej škody i nemajetkovej ujmy, neodstránil ďalšie vady podania vytýkané mu v predchádzajúcich uzneseniach prvostupňového súdu, najmä, aby konkrétne špecifikoval neoprávnené zásahy jednotlivých orgánov, ktorými mu mala vzniknúť škoda. Preto súd nezrušil uznesenie o odmietnutí podania podľa vtedy platného a účinného ust. § 210a O.s.p., ale vec predložil odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní.

Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 5Co/253/2017 zo dňa 27.4.2018, zrušil uznesenie prvostupňového súdu o odmietnutí podania v spojení s opravným uznesením zo dňa 7.11.2016 a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, pričom z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v rámci odvolania proti uzneseniu o odmietnutí podania doplnil a opravil svoje podanie správne.

Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy (§ 110 O.z.).

Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď citoval § 1 zák. č. 514/2003 Z.z.

Predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako zistenie, že žalovaný sa dopustil konania, ktoré žalobca považoval za neoprávnený zásah do jeho chránených osobnostných práv. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je v tom ktorom konaní vecne legitimovaný. Vecnou legitimitáciou sa rozumie stav vyplývajúci z hmotného práva, v rámci ktorého je jeden z účastníkov nositeľom oprávnenia (je aktívne legitimovaný) a druhý účastník je nositeľom právnej povinnosti (je pasívne legitimovaný). Nedostatok vecnej legitimitácie (aktívnej alebo pasívnej) vedie k zamietnutiu žaloby.

Pri riešení otázky, kto je pasívne legitimovaný v konaní o ochranu osobnosti, v ktorom je za zásah do osobnostných práv označené konanie určitého štátneho orgánu, resp. rozhodnutie tohto orgánu ako výsledok konania, treba mať na zreteli to, že režim ochrany osobnosti je postavený na princípe zodpovednosti pôvodcu zásahu na ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach, ako aj to, že nároky vyplývajúce z neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti, sú podľa platnej právnej úpravy pojmovo odlišné od nárokov na náhradu škody.

V občianskoprávných vzťahoch sa uplatňuje zásada, v zmysle ktorej za škodu zodpovedá ten, kto ju spôsobil; v prípade škody spôsobenej právnickou osobou, ide o činnosť tých osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420 a § 11 a nasl. OZ). Z tejto zásady existujú v občianskoprávných vzťahoch výnimky len v prípadoch výslovne uvedených (§ 422 a § 427 OZ). Výnimka zo zásady, že za škodu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, vyplýva tiež zo zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. V ustanovení § 1 ods. 1 tohto zákona je vyjadrené, že za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci zodpovedá štát. To znamená, že bez ohľadu na skutočnosť, ktorý orgán verejnej moci škodu spôsobil, subjektom zodpovedným za škodu a pasívne vecne legitimovaným v konaní o náhradu škody je štát. To, ale neplatí v odlišných právnych vzťahoch a v pôsobnosti iných zákonov; neplatí to medzi iným ani vtedy, keď ide o ochranu osobnosti (§ 11 a nasl. OZ) a pôvodcom zásahu je právnická osoba - štátny orgán (orgán verejnej moci), konkrétnym konaním

ktorého malo dôjsť k zásahu do osobnosti (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR 3 Cdo 176/2012 zo dňa 26.9.2013).

Súd poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I ÚS 137/2007 zo dňa 23.8.2007, z ktorého záverov vyplýva obdobný právny názor, ako ten ktorý súd konštatoval už vyššie v tomto rozsudku. Teda, ak žaloba žalobcu, ktorá sa má právne posúdiť podľa § 11 nasledujúce Občianskeho zákonníka, ako to žiada aj žalobca, smeruje proti štátu, musí byť zamietnutá pre nedostatok jeho vecnej pasívnej legitímácie. Obdobný právny názor je vyjadrený taktiež v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 201/2007 zo dňa 30.7.2008.

V rámci odstránenia vád žalobca upresnil, že si uplatňuje voči žalovaným v 1. až 3. rade náhradu škody v oblasti majetkovej ujmy, teda ujmy spôsobenej mu konaním žalovaných v oblasti straty - poklesu na príjmoch z práce, priznať škodu vo výške 50.000,- € od každého z označených žalovaných 1/ až 3/, teda celkove sumu 150.000,- €, a pokiaľ ide o náhradu škody v oblasti nemajetkovej ujmy, teda ujmy spôsobenej mu konaním označených žalovaných v oblasti poškodenia dobrého mena, povesti a inej tzv. morálnej škody, navrhol, aby mu bola súdom priznaná náhrada škody vo výške 251.520,- € celkovo, teda v sumách vo výške 75.456,- € od každého z označených žalovaných 1/ až 3/. Pritom súd konštatuje, že žalobca si predmetný nárok na ochranu osobnosti uplatnil na základe takmer tých istých skutkových okolností, ako si uplatnil voči žalovanej Slovenskej republike zast. Ministerstvom vnútra SR nárok na náhradu škody voči štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z., v konaniach vedených na tunajšom súde pod sp. zn. 39C/5/2013 a 40C/226/2014. Nakoľko však žalobca požaduje od žalovaných v tomto konaní t.č. inú výšku nemajetkovej i majetkovej ujmy ako to požadoval v uvedených konaniach, súd v súlade s intenciami odvolacieho súdu uvedenými v uznesení sp. zn. 5Co/253/2017 zo dňa 27.4.2018, dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné konanie zastaviť pre prekážku skôr začatej veci. Navyše žalobca trval na tom, že si uplatňuje tento nárok výlučne z titulu ochrany osobnosti.

Na základe vykonaného dokazovania a v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, ako aj vyššie uvedených skutočností, súd dospel k záveru, že Slovenská republika nemôže byť pasívne vecne legitimovaná v konaní o ochranu osobnosti. Súd poukazuje na to, že žalovaní v priebehu konania niekoľkokrát namietali nedostatok pasívnej vecnej legitímácie. Žalobca nekonkretizoval, ktorý zo žalovaných subjektov sa mal dopustiť určitého konania neoprávnene zasahujúceho do chránených osobnostných práv žalobcu. Navyše žalobca označil ako žalovaných v 1. až 3. rade tri Slovenské republiky zastúpené Ministerstvom spravodlivosti SR, Ministerstvom vnútra SR a Generálnou prokuratúrou SR, pričom v tomto prípade neexistuje procesné spoločenstvo troch samostatných subjektov na strane žalovaného, teda troch Slovenských republík, preto výrok v tom znení ako ho navrhoval žalobca je aj z tohto dôvodu nevykonateľný a nebolo by mu možné vyhovieť. Navyše v danom prípade nemá súd voči žalobcovi, ktorý je sám advokátom, má teda vysokoškolské právnické vzdelanie, poučovaciu povinnosť, a súčasný Civilný sporový poriadok už ani nepripúšťa možnosť zámeny subjektov na strane sporu, ako to pripúšťalo ust. § 92 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016.

Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitímáciu v konaní o ochranu osobnosti, súd poukazuje aj ustálenú judikatúru v tejto oblasti, okrem už vyššie citovaných rozhodnutí, napr. Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26.9.2013 sp. zn. 3Cdo/176/2013, z ktorého taktiež vyplýva, že v konaní o ochranu osobnosti nemôže byť pasívne vecne legitimovaným subjektom Slovenská republika, či rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 12C/68/2013 zo dňa 27.1.2017, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 5Co/248/2017 a žalobu zamietol.

Citujúc § 255, § 263 ods.1 CSP v spore boli v plnom rozsahu úspešní žalovaní, a žalovaný v 1. a 2. rade si uplatnili nárok na náhradu trov konania, súd priznal žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v 100%-nej výške, pričom o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom na to, že žalovaný v 3. rade si neuplatnil nárok na náhradu trov konania, súd rozhodol tak, že mu nárok na náhradu trov konania nepriznal.

3. V podanom odvolaní uviedol žalobca, že dňa 23.03.2010 som podal na príslušný súd žalobu na ochranu osobnosti s uplatnením zákonného nároku na náhradu škody, podanú v zmysle §§ 11-16 OZ o ochrane osobnosti na tom skutkovom základe, že v roku 2004 jednotlivé označené výkonné orgány žalovaných viedli proti mojej osobe aj vzhľadom na výsledok trestného konania nezákonné trestné stíhanie a konanie, so všetkými tými nepriaznivými následkami, ktoré pre takéto konanie a z takéhoto konania jednoznačne a nepopierateľne pre „stíhanú" osobu z tohto vyplývajú.

Konajúci Okresný súd Košice I. v konaní vedenom pod uvedenou sp. zn. 10 C/79/2010 koná vo veci takmer 9 rokov s výsledkom takým, že môj žalobný návrh tento súd na pojednávaní konanom dňa 06.11.2018 zamietol s takým odôvodnením, že označenie odporcov, ktoré označenie som v žalobe použil

tak, že som jednotlivých žalovaných označil ako orgány SR s tým, že som tieto štátne orgány následne riadne označil, tento súd označil za nesprávne a odvolal sa pri tomto svojom rozhodnutí na problematiku pasívnej právnej legitímácie.

Pritom treba v tejto súvislosti uviesť, že v zmysle uznesenia NS SR č.k. 7 Cdo/57/2012 zo dňa 17.11.2012 nieje označenie štátneho orgánu konajúceho za štát otázkou pasívnej právnej legitímácie, resp. s pasívnou legitímáciou štátu nesúvisí.

Existencia, či neexistencia pasívnej legitímácie štátu ako hmotnoprávneho stavu účastníka konania na strane žalovaného, nemá nijakú spojitosť s procesným označením štátu, ako účastníka konania na strane žalovanej. Štát je totiž ako účastník konania označený správne, ak je spolu s takýmto označením označený aj ten štátny orgán, ktorý bude za štát vo veci konať.

Nebudem sa v rámci podávaného odvolania venovať opisu jednotlivých tých úkonov, ktoré pokladám a v žalobe popisujem za také, ktorými tieto orgány zasiahli do okruhu zákonom chránených osobnostných práv a oprávnení mňa ako žalobcu a teda objektu útoku týchto štátnych orgánov v procese trestného konania vedeného proti mojej osobe, ale celé svoje odvolanie opriem jednoznačne o logické právne závery vyplývajúce jednak z osobného právneho vedomia, ale najmä o závery uznesenia NS SR č.k. 6 Cdo/ 149/2011 zo dňa 26.09.2012 vo veci ochrany osobnosti, ktoré uznesenie jednoznačne popiera všetky závery rozsudku OS Košice I. vo veci 10C/79/2010 zo dňa 06.11.2018 ako aj závery všetkých konajúcim súdom vydaných priebežných rozhodnutí a ich odôvodnení tak, ako boli tieto vydané konajúcim súdom, ktorého závery v konečnom dôsledku v podstate týmto odvolaním napádam.

Predovšetkým si treba uvedomiť, že jednotlivé ustanovenia OZ o ochrane osobnosti a najmä tie ustanovenia upravujúce nároky postihnutej osoby na odškodnenie, vychádzajú zo základnej právnej úpravy nároku na náhradu škody, ktorá je upravená v § 420 OZ, pretože už samotná táto nosná a základná zákonná úprava nároku na náhradu škody ustanovuje vo svojich zákonných a teoretických úpravách jednoznačné právo poškodeného na náhradu škody, ku ktorej došlo zavineným konaním zodpovedného subjektu.

Jednoznačnou a absolútne nespochybniteľnou zákonnou úpravou nároku na náhradu škody priznanou občianskym právom, je úprava obsiahnutá v § 420 OZ, v zmysle ktorej je zákonný nárok na náhradu škody spôsobenú porušením právnej povinnosti a za takto spôsobenú škodu zodpovedá ten, /resp. tí/, ktorí takúto škodu spôsobili.

Nebudem sa na tomto mieste venovať rozoberaniu dôvodov a prípadne myšlienkovým pochodom v postupe konajúceho súdu, ako som to už uviedol, svoje odvolanie staviam jednak na osobnom právnom vedomí podloženom svojim videním sveta a práva, ale najmä na záveroch už uvedeného uznesenia NS SR č.k. 6 Cdo/149/2011 zo dňa 26.09.2012.

Napádaný rozsudok OS Košice I. sa mi v rámci svojho odôvodnenia snaží vsugerovať, že označenie žalovaných v žalobe, nemôže byť vykonané takým spôsobom, ako bolo toto označenie v žalobe použité, pretože jednotlivé ústredné štátne orgány nemôžu byť označené takým spôsobom, ako som žalovaných ako žalobca označil vo svojej žalobe, pretože podľa názoru konajúceho súdu nemôže byť Slovenská republika vo veci ochrany osobnosti žalovaná opakovane a to i za existencie tej skutočnosti, že NS SR jednoznačne vo svojom uznesení č.k. 6 Cdo/ 149/2011 upravuje postup súdu tak, že samotný súd má v zmysle § 21 ods. 4 veta prvá O.s.p. určiť, kto bude na strane žalovanej, teda samotný konajúci súd má v zmysle zákona povinnosť v rámci konania určiť zodpovedný subjekt s ktorým bude vo veci náhrady škody spôsobenej v oblasti ochrany osobnosti konať.

Teda priznám sa, že takémuto názoru, ktorý prezentoval konajúci súd vo svojom rozsudku tým, že zamietol podanú žalobu z dôvodu údajnej absencie pasívnej vecnej legitímácie žalovaných v rámci svojho rozsudku zo dňa 06.11.2018 nerozumiem, pretože aj na základe ďalších citovaných zásad obsiahnutých v predmetnom uznesení NS SR je Slovenská republika ako účastník konania na strane žalovaných označená správne, navyiac ak je takéto označenie použité len ako zvýraznenie postavenia jednotlivých orgánov štátnej správy, pôsobiacich v sústave orgánov štátu a teda, tieto orgány takto sú takto označené v návrhu za orgány štátu, teda orgány konajúce v mene Slovenskej republiky. Akosi si iný spôsob označenia týchto príslušných štátnych orgánov - úradov ako žalobca neviem v reálnom živote ani len predstaviť a to sa právu profesne venujem už viac ako 30 rokov....!

Konajúci súd sa dokonca niekoľkokrát v rámci napádaného rozsudku zmieňuje o tej skutočnosti, že žalobca je súčasne s takto podávanou žalobou aj žalobcom vo veci nároku na náhradu škody spôsobenej orgánom štátu podľa zákonnej úpravy zák. č. 514/2003 Z.z. a to najmä s poukazom na rôzne označenie odporcov v týchto jednotlivých konaniach.

Ako žalobca sa už ani nechcem pristavovať pri postupe súdu, ktorý v počiatočnom štádiu konania, samotnú predmetnú žalobu zamietol z dôvodu údajnej existencie prekážky litispendencie a nechal pri

tom do úvahy Ústavným súdom SR danú povinnosť žalobcu, uplatniť si v rámci nároku na náhradu škody všetky vnútroštátne prostriedky právnej ochrany uplatňovaných nárokov.

Ani teoreticky nie je možné dané konštatovanie súdu posúdiť ako pravdivé, avšak v súvislosti s uvedeným môžem jednoznačne prehlásiť, že problematika označenia žalovaných v jednotlivých týchto konaniach mi je viac ako len dobre známa, v danej problematike som dostatočne zorientovaný a z uvedeného dôvodu by snáď bolo pre plynulý chod predmetného konania lepšie, keby sa konajúci súd dôsledne oboznámil so všetkými rozhodnutiami súdov vyššieho stupňa v obdobných právnych veciach. A to už ani nechcem uvádzať, že v rámci predmetného konania, teda za obdobie takmer 9 rokov jeho trvania súd vykonal vo veci asi 3 márne súdne pojednávania a zvyšok času venoval „konajúci“ súd vydávaniu opakovane vyšším súdom odmietaných uznesení, pokúšajúcich sa upraviť priebeh a prípustnosť samotného konania na svoj obraz.

Ale aby som sa vrátil k podstate veci tak si dovoľm uviesť, že uznesenie NS SR č.k. 6 Cdo/ 149/2011 práve rozhodujúcu časť konajúcim OS namietanej problematiky upravuje a tým aj nižším súdom v podstate nariaďuje ako postupovať v obdobných konaniach.:

„Pokiaľ by v konaní na strene žalovanej vo veci ochrany osobnosti bola označená SR ako účastníčka konania opakovane, nebolo by takéto označenie správne, išlo by o vadu podania, na odstránenie ktorej vady je súd povinný žalobcu vyzvať!!!“

„Ak však uplatnený nárok proti štátu môže byť posudzovaný podľa rôznych právnych predpisov, alebo ak by takéto nezákonné konanie mohlo spadať do pôsobnosti rôznych štátnych orgánov, nič nebráni tomu, aby v konaní proti štátu ako jedinému žalovanému vo veci ochrany osobnosti vystupovali ako orgány konajúce za štát /alebo v jeho mene/ všetky tie orgány, do pôsobnosti ktorých takéto konanie patrí, / alebo takéto protiprávne konanie proti osobnosti žalobcu viedli/, pričom každý z nich. bude konať, resp. konal v mene štátu ohľadne tej časti nároku, ktorý sa týkal jeho pôsobnosti.“

„Označenie správneho štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti nie je otázkou pasívnej legitímácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitímáciou štátu nesúvisí.“!!!

„Štát je ako účastník konania označený správne, ak je súčasne s ním riadne označený príslušný orgán, ktorý bude štát konať /§ 79 ods.1 O.s.p./“

Dokonca v zmysle zákona, teda podľa ustanovenia § 21 ods. 4 veta prvá O. s. p. vyplýva, "že súd i e povinný bez zreteľa na označenia obsiahnuté v návrhu zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal ten štátny orgán, do pôsobnosti ktorého takéto konanie patrí!"

„Zásada spravodlivej ochrany práv vyplývajúca z § 10 O.s.p. vyžaduje, aby sa súd zaoberal posúdením uplatneného nároku zo všetkých do úvah prichádzajúcich právnych dôvodov.“

„Kým pasívne legitimovaným subjektom, voči ktorému je uplatňovaný nárok na náhradu škody spôsobenej orgánom štátu pri výkone verejnej moci môže byť v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. len štát, pasívne legitimovaným subjektom, voči ktorému je uplatňovaný nárok na náhradu škody v oblasti ochrany osobnosti podľa § 11 a nasl. OZ je pôvodca neoprávneného zásahu,“

„Ak však je pasívne legitimovaným subjektom v konaní o náhradu škody spôsobenej orgánom štátu pri výkone verejnej moci podľa zák.č. 514/2003 Z.z. štát, potom analogicky je štát pasívne legitimovaným aj v konaní o ochranu osobnosti v prípade, že k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv došlo konaním orgánov štátu pri výkone verejnej moci a rovnako analogicky by malo pri uplatňovaní takéhoto nároku konať za štát Ministerstvo spravodlivosti SR“.

Nad rámec uvedeného sa musím ako žalobca pristaviť ešte pri jednej výtke konajúceho OS v Košiciach, ktorý v rozsudku zo dňa 06.11.2018 tvrdí, že ako žalobca som i napriek tomu, že KS v Košiciach pripustil všetky moje námietky v konaní uvedené v priebežne podávaných odvolaniach proti rozhodnutiam konajúceho súdu vo veci neodstránil niektoré ďalšie súdom vytykané nedostatky, ako napríklad to, že som neupravil a neoznačil tie jednotlivé úkony jednotlivých orgánov štátu, ktoré som z pohľadu žaloby vyhodnotil ako nezákonné.

V tejto súvislosti si dovoľm uviesť jednu a to základnú myšlienku zákona akceptovanú pri porušení predpisov o ochrane osobnosti a tou je tá skutočnosť, že za útok na osobnosť človeka je zákonom považované každé nepravdivé tvrdenie, akýkoľvek čo i len náznak konania schopný poškodiť či ohroziť oblasť individuality človeka, prípadne každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie.

Teda za takéto nezákonné konanie pokladám aj v dôsledku výsledku trestného konania ako žalobca všetky tie úkony vykonávané orgánmi štátu v priebehu trestného konania akými boli vznesenie obvinenia, rozhodnutie o obmedzení osobnej slobody, podanie obžaloby, rozhodnutie súdu o uznaní viny, vynesenie síce neprávoplatného, ale predsa len odsudzujúceho rozsudku a všetky tie ďalšie priebežné rozhodnutia príslušných orgánov štátu, ktoré mimo iného sú v konečnom dôsledku prílohou trestného spisu, ktorý tvorí prílohu samotného súdneho spisu vo veci uplatňovaného nároku na náhradu škody a

ktoré boli rozhodnutím trestného súdu, ktorým som bol spod obžaloby oslobodený v podstate vyhlásené za nezákonné.

V tejto súvislosti si dovoľím konajúcim súdom uviesť, že pokiaľ by súdy rozhodujúce o nároku na náhradu škody nepokladali za neprípustný útok na osobnosť tie úkony zo strany príslušných orgánov štátu, ktoré boli týmito orgánmi vykonávané v jednotlivých fázach trestného konania, tak potom je celý súbor práva a zákonných úprav v oblasti ochrany osobnosti absolútne zbytočný, pretože nezákonný postup orgánov štátu v jednotlivých fázach trestného konania musia byť preda každému sudcovi viac ako jasné aj bez ich podrobného opisu v rámci podanej žaloby.

Len pre poriadok teda uvediem konajúcemu súdu, že za nezákonný a teda na náhradu škody plne oprávnený nárok je potrebné v zmysle zákona pokladať každé také trestné konanie a úkony v rámci konania vedené príslušnými orgánmi, ktoré trestné konanie neskončilo právoplatným odsúdením dotknutej osoby, alebo také konanie, v rámci ktorého bola osoba voči ktorej bolo trestné stíhanie vedené spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodená.

Teda nezákonnými v tomto zmysle sú všetky priebežné rozhodnutia a úkony orgánov prokuratúry, polície a súdov v štádiu od prípravného konania až po rozhodnutie príslušných trestných súdov vo veci, aj keď sa jednotliví žalovaní snažili tejto svojej zodpovednosti s tichým súhlasom konajúceho súdu vyhnúť tvrdeniami, že oni v rámci trestného konania konali výlučne v zmysle a intenciách zákona výlučne svoju zákonnú povinnosť, lenže aj táto obrana jednotlivých žalovaných je popretá rozhodnutím NS SR v konaní pod č. konania: 8 Cdo/53/2014 zo dňa 30.09.2014, ktoré uznesenie vo svojom texte udáva:

„na jednej strane je povinnosť štátnych orgánov vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa jednotlivé výkonné orgány štátu nemôžu zbaviť zodpovednosti za vznik škody ak sa preukáže, že ich postup v rámci trestného konania bol mylný a zasiahlo sa nim do sféry základných práv občana.“

Rozhodujúcou skutočnosťou pre priznanie nároku na náhradu škody je výsledok trestného konania a súd rozhodujúci o náhrade škody nie je oprávnený akýmkoľvek spôsobom skúmať rozsudok súdu vydaný v trestnom konaní.

I keď sa uvedená právna úprava vzťahuje najmä na konanie vo veci náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je možné podľa názoru žalobcu analogicky túto právnu zásadu použiť s využitím záverov rozsudku NS SR č.k.: 5 Cdo/58/2001 ako všeobecne platnú aj pre právne veci týkajúce sa nároku na náhradu škody v oblasti ochrany osobnosti.

Konajúci OS v Košiciach rozhodol vo veci rozsudkom zo dňa 06.11.2018 tak, že zamietol žalobu i napriek tomu, že uznesenie o odvolaní vydané KS v Košiciach pod sp. zn.: 5 Co/253/2017 jednoznačne uvádzalo, že žalobca v rámci podaného odvolania doplnil a opravil svoje podanie presne v súlade so súdom namietaným postupom.

V poslednej časti bodu 39 rozsudku OS v Košiciach zo dňa: 06.11.2018 súd uvádza, že v danom prípade nemá súd voči žalobcovi poučovaciu povinnosť a teda nemá ani povinnosť upraviť tohto o nemožnosti zámeny účastníkov konania - hoci neviem, aký ma táto poznámka vlastne na vývoj a postup účastníkov tohto konania vo veci význam, keďže žaloba bola podaná ešte v čase platnosti O.s.p. a plne z tejto právnej normy aj vychádzala a vychádza.

Tak isto je pre žalobcu nejasný a nezrozumiteľný význam obsahu bodu 40 predmetného rozsudku, v ktorom sa konajúci súd snaží vysvetliť svoj postoj k problematike pasívnej vecnej legitímácie žalovaných odvolávaním sa na rôzne rozhodnutia súdov SR.

Svoj osobný názor na posúdenie tejto otázky potvrdený v zásade aj citovaným rozhodnutím NS SR som už v predchádzajúcom texte prezentoval a na takomto tvrdení trvám aj po opätovnom preštudovaní si napádaného rozsudku OS v Košiciach vo veci.

Keďže sa domnievam, že napádaný rozsudok OS v Košiciach ani právne a ani skutkovo neobstojí, dovoľím si navrhnúť odvolaciemu súdu, aby v rámci odvolacieho konania tento rozsudok už aj v zmysle doterajšej tradície vo veci zrušil a vrátil vec aj s náležitými a záväznými pokynmi ako vo veci konať späť pred príslušný Okresný súd Košice I. na nové konanie a rozhodnutie.

4. V podanom vyjadrení žalovaná Generálna prokuratúra SR navrhla potvrdiť rozsudok ako vecne správny, nežiadal trovy konania (č.l. 392 spisu). Žalované Ministerstvo vnútra SR uviedlo vo vyjadrení, že má za to, že súd prvej inštancie v predmetnom konaní náležite zistil skutkový a právny stav a na základe zistených skutočností vo veci správne rozhodol. Žalovaný v 2. rade sa v celom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením rozhodujúcich okolností konštatovaných v ods. 39 až 41 napadnutého rozsudku. Základným (jediným) dôvodom, prečo súd žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol bola skutočnosť, že žalobca žaloval osobu, ktorá nie je pasívne legitimovaným subjektom pri žalobe na ochranu osobnosti. Žiadnymi inými dôkazmi žalobcu alebo námietkami žalovaných (námietka premlčania, nevykonateľnosť

žalobného návrhu, neexistencia procesného spoločenstva a solidárneho dlhu na strane žalovaných, námietka prekážky litispendencie atď.) sa doposiaľ súd nezaoberal.

Žalovaný v 2. rade dáva odvolaciemu súdu do pozornosti, že „odvolanie žalobcu zo dňa 4.2.2019“ nespĺňa základné náležitosti odvolania podľa § 363 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení účinnom od 1.7.2016 (ďalej ako „CSP“), nakoľko žalobca vo svojom odvolaní neuviedol odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 CSP.

Súd prvej inštancie nemal v zmysle § 373 ods. 1 druhá veta CSP povinnosť vyzvať žalobcu na doplnenie odvolacích dôvodov. Odvolací súd je podľa § 380 ods. 1 CSP viazaný odvolacími dôvodmi a tieto môžu byť podľa § 365 ods. 3 CSP dopĺňané alebo menené len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. "

Vzhľadom na uvedené žalovaný v 2. rade žiada odvolací súd, aby odmietol odvolanie žalobcu podľa § 386 písm. d) CSP, nakoľko toto odvolanie nemá náležitosti podľa § 363 CSP.

Žalovaný v 2. rade opakovane poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca žaluje ako žalovaného v 2. rade štát - Slovenskú republiku. zastúpenú Ministerstvom vnútra SR. Podanie žalobcu je (po mnohých úpravách a zmenách žaloby) koncipované ako žaloba na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej ako „OZ“), kde si žalobca uplatňuje nárok na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ.

Žalovaný v 2. rade považuje za nadbytočné opätovne sa vyjadrovať k právnomu názoru v otázke pasívnej vecnej legitímácie pri žalobe na ochranu osobnosti a v tejto súvislosti v celom rozsahu odkazuje na svoje písomné vyjadrenia zo dňa 23.03.2017 a 26.01.2017 ako aj na ústny prednes na pojednávaní dňa 06.11.2018.

Napriek totožnému konaniu vedenému na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 12C 68/2013 žalobca v odvolaní stále prezentuje svoj nesprávny právny názor v otázke pasívnej vecnej legitímácie štátu pri žalobe na ochranu osobnosti, ktorý bol žalobcovi vyvrátený rozhodnutiami súdov prvej a druhej inštancie v iných konaniach.

Žalobca vo svojom podaní zo dňa 9.2.2017 pripustil svoju chybu pri označení žalovaných, rovnako ako v návrhu doručenom súdu dňa 30.01.2017, kde žalobca žiadal súd o „opravu v označení odporcov tak, že na mieste žalovaného v 1. rade bude účastníkom konania Ministerstvo spravodlivosti SR, v 2. rade Ministerstvo vnútra SR a v 3. rade Generálna prokuratúra SR“. Na pojednávaní dňa 06.11.2018 však na otázku súdu, či žalobca trvá na návrhu na pripustenie zmeny žaloby, žalobca uviedol, že na tomto návrhu netrvá a nežiada, aby súd o tomto návrhu rozhodoval. Podľa názoru žalobcu „je úplne jedno, či je označená Slovenská republika ako žalovaná a jednotlivé orgány, alebo či sú označené iba jednotlivé orgány“. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca vôbec nerozlišuje rozdielnú procesnú subjektivitu štátu - Slovenskej republiky a jednotlivých ministerstiev. O celkovej zmatečnosti žaloby v otázke určenia pasívne legitimovanej osoby na strane žalovaného a právnej kvalifikácie uplatneného nároku napokon svedčí aj procesný postup žalobcu v tomto konaní v podobe navrhovaných opráv, doplnení a zmien žaloby, ktoré sú bližšie popísané v ods. 3 až 24 napadnutého rozsudku.

Žalobca napriek vyššie uvedenému nedokázal svoj žalobný návrh od roku 2010 nasmerovať na osobu, ktorej by patrila pasívna vecná legitímácia v tomto konaní (pri žalobe na ochranu osobnosti), čo napokon viedlo k zamietnutiu žaloby v celom rozsahu bez toho, aby sa súd vôbec zaoberal akýmkoľvek ďalšími skutkovými alebo právnymi okolnosťami prezentovanými stranami tohto súdneho sporu.

Vzhľadom k vyššie uvedenému žalovaný v 2. rade navrhuje, aby odvolací súd v prípade, ak neodmietne odvolanie žalobcu podľa § 386 písm. d) CSP. rozsudok Okresného súdu Košice I, č.k. 10C 79/2010, zo dňa 06.11.2018 ako vecne správne potvrdil.

5. V odvolacej replike uviedol odvolateľ nasledovné:

Dňa 7.3.2019 mi boli ako žalobcovi vo veci doručené vyjadrenia označených odporcov v 2. a 3. rade k podanému odvolaniu vo veci s tým, že sa mám k podaným vyjadreniam odporcov možnosť vyjadriť sa. Tak predovšetkým sa pokúsim hneď na začiatku svojho vyjadrenia akosi odľahčiť celú vec tým, že sa k predmetnému obsahu vyjadrení vyjadriť v tom zmysle, že obsah týchto vyjadrení odporcov ma vôbec neprekvapil, akosi som len ostal zaskočený duchom ich obsahu, ktorý mi len tak mimovoľne pripomenul pocit, ktorý by som si dovoľil prirovnať k mimozemskému zážitku, ktorý mohli zažívať vyvolení, pri započutí melódie hranej dlhovou sekciou komorného symfonického orchestra z Jericha - známeho aj ako „Jerichovské trúby.“

Nebudem sa venovať jednotlivostiam týchto vyjadrení, pretože tieto sú iba presnou a nemennou kópiou prezentovanou týmito právnymi expertmi už v priebehu samotného konania.

Čo si však v rámci konania a tohto vyjadrenia nemôžem nechať ujsť bez náležitej pozornosti je ten fakt, že autori týchto „právne iste hodnotných statí“ absolútne nevenovali pozornosť tej skutočnosti, že svoj žalobný návrh vo veci a takmer všetku použitú argumentáciu vo veci ochrany osobnosti som oprel o

závery rozhodnutí N S SR, vydaných uvedeným súdom pod vedením snád' jednej z najväčších znalkýň občianskeho práva na Slovenku P. B..

Nebudem v rámci tohto vyjadrenia uvádzať jednotlivé tieto závery predovšetkým preto, že tieto sú už obsahom podaného odvolania žalobcu vo veci zo dňa 04.02.2019, pričom tieto závery predpokladám dosť jednoznačne potvrdzujú mnou uvádzané tvrdenia a tiež aj smerovanie žaloby práve na označených žalovaných.

Je plne prirodzené, že títo „právni zástupcovia odporcov“ sa všemožne snažia zbaviť zodpovednosti za spôsobenú škodu a nezákonné konanie vedené voči osobe žalobcu, avšak už aj len samotné zásady občianskeho práva a základy problematiky náhrady škody vyjadrené najmä v § 420 OZ toto ich mylne vedomie a presvedčenie by mali minimálne potlačiť, ak už teda neberieme do úvahy otázku vlastného právneho vedomia, ktoré môže byť u niektorých jedincov vyššie alebo nižšie, ba v niektorých prípadoch je dokonca možné, že takáto vlastnosť ľudského vedomia môže u niektorých jedincov aj úplne či čiastočne absentovať. Takáto možnosť je však dosť závažným nedostatkom a problémom v tom prípade, ak sa takáto osoba profesne venuje právu.

Dovoliť si uviesť na odôvodnenie a podporu svojho žalobného návrhu len jednu, jedinú právnu zásadu, ktorá vyplýva priamo zo zákona a to ustanovenie § 21 ods. 4, veta prvá O.s.p. ktorej obsah je asi takýto. „súd je povinný bez zreteľa na označenia účastníka obsiahnuté v návrhu na začatie konania zabezpečiť, aby za štát konal vo veci ten orgán, do pôsobnosti ktorého napádané konanie patrí!“

Domnievam sa, že touto krátkou citáciou zákona som poprel všetky následné argumenty právnych zástupcov odporcov o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie jednotlivých žalovaných v spore, teda tej hlavnej argumentácie jednotlivých právnych zástupcov odporcov, ktorou sa domáhali toho, aby súd rozhodol o tom, že z dôvodu práve údajnej absencie pasívnej vecnej legitímácie v spore, títo nemôžu byť účastníkmi tohto konania, z dôvodu ktorého by mala byť žaloba konajúcim súdom vo veci zamietnutá v celom rozsahu.

Pre prípad, ak by právni zástupcovia žalovaných ani tomuto neporozumeli, tak dávam do pozornosti týchto ctihodných znalcov práva závery uznesenia NS SR vo veci č.k. 6Cdo/149/2011 ktoré udáva:

„ak uplatnený nárok na náhradu škody v oblasti ochrany osobnosti môže byť posudzovaný podľa rôznych právnych predpisov, alebo ak by takéto konanie mohlo spadať do pôsobnosti rôznych orgánov štátu, nič nebráni tomu, aby v konaní proti štátu /SR/ vo veci ochrany osobnosti vystupovali všetky tie orgány, ktoré takéto protiprávne konanie voči žalobcovi viedli, resp. konali v mene štátu ohľadne tej časti nároku, ktorý sa ich pôsobnosti týka.“

Ja sa skôr domnievam, že po skončení tohto pojednávania vo veci by sa mali štát a jednotlivé dotknuté orgány štátu zamyslieť nad tým, ako štát účelne vynakladá svoje finančné zdroje za poskytovanie právnych služieb právnikmi, snažiacimi sa akokoľvek aj nad rámec zákona ospravedlňovať nespočetné prešľapy orgánov štátu na každom kroku bežného života.

Záverom si dovoľm uviesť, že v celom rozsahu trvám na podanom žalobnom návrhu vo veci a na všetkých tých skutočnostiach, ktoré sú obsahom samotného žalobného návrhu, prípade ako tieto vyplynuli z jednotlivých písomných či ústnych podaní žalobcu v rámci konania vo veci a preto navrhujem opakovane odvolaciemu súdu, aby tento zrušil rozsudok OS Košice II. vo veci zo dňa 06.11.2018 a aby vec vrátil súdu prvého stupňa aj s náležitými a záväznými pokynmi upravujúcich postup súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

6. Odvolací súd postupom podľa § 385 ods.1 CSP bez nariadenia pojednávania, prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1, 2 CSP a rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods.1, 2 CSP, keďže odvolací súd sa s jeho odôvodnením aj v celom rozsahu stotožňuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie.

7. I keď odvolateľ neuvádza popísané zákonné odvolacie dôvody, odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), čo vyplýva z obsahu odvolania. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej

stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

8. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach stranách sporu.

9. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu vecí súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

10. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

11. Žiaden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný (a to podľa obsahu odvolania).

12. Nová úprava (CSP) prepracovala odvolacie dôvody v dôsledku zmeny koncepcie civilného procesu, pričom v základných rysoch bola prebratá predchádzajúca úprava, avšak došlo k jej formulačnej úprave. Dôvodmi odvolania podľa Civilného sporového poriadku môžu byť vady konania ako aj vady rozhodnutia v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/, c/, d/ CSP, ktorý zahŕňa odlišne špecifikované a formulačne dôsledne upravené dôvody obsiahnuté predtým v § 205 ods.2 písm. a/, b/ OSP. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihladenia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhoduje inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu (čl. 46, čl. 48 Ústavy SR).

13. Súd prvej inštancie okrem iného v odôvodnení uviedol, že v oblasti spôsobenej ujmy žalobcovi a teda túto mu spôsobili konania žalovaných 1., 2., 3. v oblasti poškodenia dobrého mena, povesti a tzv. morálnej škody, žiadal priznať náhradu škody vo výške 251.520 € spolu v sumách vo výške 75.456 € od každého z označených žalovaných 1. - 3. Žalobca si predmetný nárok však na ochranu osobnosti uplatnil už na základe tých istých skutkových okolností ako si uplatnil proti žalovanej Slovenskej republike zastúpenej Ministerstvom vnútra SR nárok na náhradu škody podľa zák. č. 514/2013 Z.z., ktoré boli vedené už skôr v konaní sp.zn. 39C/5/2013, 40C/226/2014 toho istého súdu.

14. Pretože žalobca požaduje od žalovaných v tomto konaní inú výšku nemajetkovej i majetkovej ujmy ako to požadoval v uvedených konaniach, súd prvej inštancie v súlade s intenciami odvolacieho súdu uvedenými v uznesení sp.zn. 5Co/253/2017 zo dňa 27.4.2018 ako súd prvej inštancie potom dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné konanie zastaviť pre prekážku skôr začatej veci. Žalobca trval na tom, že si uplatňuje tento nárok výlučne z titulu ochrany osobnosti.

15. Súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru, že Slovenská republika nemala byť pasívne vecne legitimovaná v konaní o ochranu osobnosti, lebo v priebehu konania žalobca ako advokát niekoľkokrát menil návrh žalovaní 1., 2., 3. namietali nedostatok pasívnej vecnej legitimácie a žalobca už nekonkretizoval, ktorý zo žalovaných subjektov sa mal dopustiť určitého konania neoprávnené zasahujúceho do chránených osobnostných práv žalobcu. Dva rezorty označené žalobcom a jeden ústredný orgán, t.j. Generálna prokuratúra SR, ktorá je ako žalovaná v 3.rade, keďže tu neexistuje žiadne procesné spoločenstvo, ale ide o tri samostatné subjekty na strane sporu žalovaného, preto tak ako žiadal a viackrát menil v priebehu konania žalobu žalobca z tohto dôvodu nebolo možné žalobe vyhovieť, keďže výrok rozsudku by bol nevykonateľný. Ak má teda žalobca vysokoškolské právnické vzdelanie, poučovaciu povinnosť tu súd prvej inštancie nemal a Civilný sporový poriadok už ani nepripustil možnosť zámeny na strane sporu ako to pripúšťalo ust. § 92 ods.1 OSP ešte účinného do 30.6.2016, lebo totiž nový Civilný sporový poriadok nadobudol účinnosť až 1.7.2016, zák. č. 160/2015 Z.z. z 21.5.2015.

16. Odvolací súd cituje čl. 6 ods.1 CSP, lebo strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu.

17. Zásadne súdne konanie sa začína na návrh strany sporu, pričom predmet konania určujú strany sporu postupom ustanoveným zákonom (čl. 7 ods.1 CSP).

18. Určite žalobca má právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu podľa ustálenej judikatúry ESLP, rovnako Ústavný súd SR už opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

19. V riešenej veci nejde o nepreskúmateľné rozhodnutie.

20. Ako odvolací súd z pripojeného spisu súdu prvej inštancie sp.zn. 12C/68/2013 zistil, že išlo o konanie o ochranu osobnosti, v ktorej žiadal ochranu osobnosti, že žalobcovi voči jeho osobe v období od 6.9.2006 do 10.10.2012 bola ujma spôsobená aj porušením ust. § 11 a nasl. Obč.zák. o ochrane osobnosti, a preto navrhol náhradu nemajetkovej ujmy 100.000 €.

21. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, lebo v občianskoprávných vzťahoch sa uplatňuje zásada, podľa ktorej za škodu zodpovedá ten, kto ju spôsobil, v prípade škody spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420 a § 11 a nasl. zák. č. 40/64 Zb. v znení neskorších predpisov). Z tejto zásady existujú v občianskoprávných vzťahoch výnimky len v prípadoch výslovne uvedených v § 422 a § 427 OZ.

22. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu rozsudkom z 12.decembra 2017 sp.zn. 5Co/248/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a náhradu trov konania v odvolacom konaní nepriznal a podľa jeho názoru Slovenská republika nemôže byť pasívne legitimovaná v tejto veci, pretože podľa zákona ako žalovaný v 3.rade mala vystupovať Generálna prokuratúra SR a už len z toho dôvodu bola správne žaloba zamietnutá. Škodu mal spôsobiť orgán verejnej moci, subjektom zodpovedným a pasívne vecne legitimovaným je štát, aj to platí všeobecne; to neplatí, keď ide o špecifickú a konkretizovanú žalobu o ochranu osobnosti a podľa § 11 a nasl. OZ. Proti rozsudku podal dovolanie žalobca. Okrem iného uviedol, že namiesto toho, aby sa súd venoval výlučne predmetu sporu, teda ochrane osobnosti a nárokom z toho vyplývajúcim, zaoberal sa priebehom trestného stíhania. Ohľadne označenia žalovaných v žalobnom návrhu poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/149/2011 zo dňa 26.9.2011, podľa ktorého neoznačenie orgánu štátu by malo za následok neúplnosť návrhu, avšak konajúci

súd má povinnosť pokúsiť sa o odstránenie daného nedostatku podľa znenia § 43 OSP (vec sp.zn. 12C/68/2013).

23. Najvyšší súd SR ako dovolací súd svojim uznesením zo dňa 30.mája 2019 sp.zn. 5Cdo/132/2018, doručené súdu prvej inštancie uznesenie 4.7.2019 považoval rozhodnutia súdov nižších inštancií za vecne správne a dovolanie odmietol. Pretože dovolateľ vystihol niekoľko pojmových znakov významných z hľadiska zadefinovania procesnej vady podľa § 420 písm.f/ CSP (nesprávny procesný postup strany znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva) potom sa zaoberal v súvislosti s námietkou nedostatočného odôvodnenia a rozhodnutí súdov oboch inštancií, avšak konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvorila ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok a na všetky otázky odpovedal aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí, ktoré boli relevantné pre vysvetlenie pasívnej vecnej legitímácie sporu. K námietke, že nebolo mu umožnené odôvodniť žalobný návrh najvyšší súd konštatoval, že k danému procesnému pochybeniu zo strany súdu prvej inštancie nedošlo. Námietka žalobcu teda neobstála, nakoľko zo spisu zreteľne vyplýva, že k obmedzeniu jeho práva disponovať so žalobným návrhom v priebehu konania nedošlo. Ďalšia námietka, že záver odvolacieho súdu uvedený v bode 14 jeho odôvodnenia je nezrozumiteľný s dôrazom na to, že z neho vyplýva, ak je pasívne legitimovaný štát a nie orgán verejnej moci a týmto konaním, ktorého postupom malo dôjsť k zásahu do osobnosti; tiež nie je dôvodná. Z formulácie odvolacieho súdu zreteľne vyplýva skutočnosť, že v danej veci pasívne legitimovaným ako žalovaný v 3.rade mala byť Generálna prokuratúra ako pôvodca zásahu do integrity fyzickej osoby ako orgán verejnej moci podľa § 11 a nasl. OZ, pričom vysvetlil odvolací súd, že štát je zodpovedný za škodu, ale vo všeobecnosti jeho veci, ak ide o ochranu osobnosti. Keďže žaloba bola súdmi v základnom konaní zamietnutá z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie (ani jeden subjekt nositeľom hmotnoprávnej povinnosti k uplatnenému nároku na strane žalovaných neboli), potom správne postupovali oba súdy, lebo vecnou legitímáciou je stav vyplýva z hmotného práva, keď jedna strana je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktorého v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a strana na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti a je teda pasívne vecne legitimovaný, ale otázka pasívnej vecnej legitímácie nie je vadou návrhu a súd nebol povinný vyzvať navrhovateľa na odstraňovanie väd návrhu. Súd totiž už nemá povinnosť poučovať účastníkov o ich hmotnoprávných oprávneniach a účinkoch ich úkonoch, ktoré uplatňujú v súdnom konaní, teda ani o tom, či a ktorí účastníci majú byť aktívne a pasívne vecne legitimovaní pri zohľadnení konkrétnych okolností prejednávanej veci (porovnaj sp.z. 7Cdo/126/2013, 7Cdo/500/2014), lebo následne by to bolo v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania (teraz strán sporu - poznámka odvolacieho súdu).

24. Ak žalované Ministerstvo vnútra SR v duplike k odvolaniu poukazuje na to, že žalobca žaloval osobu, ktorá nie je pasívne legitimovaným subjektom, teda žalovaného v 2.rade, potom nespĺňa toto odvolanie základné náležitosti odvolania podľa § 363 CSP, nie je to správny názor.

25. Žalovaný v 2.rade správne poukazuje na to, že odvolací súd je podľa § 380 ods.1 CSP odvolacími dôvodmi viazaný a tiež môžu byť podľa § 365 ods.3 CSP dopĺňané alebo menené len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, preto žiadali odmietnuť odvolanie žalobcu podľa § 386 písm.d/ CSP, nakoľko toto odvolanie nemá náležitosti podľa § 363 CSP; potom odvolací súd zastáva názor, že toto odvolanie v riešenom spore spĺňa náležitosti odvolania a nemožno ho odmietnuť, preto ho vecne prejednal a ak ide o žalobu žalobcu proti žalovanému v 2.rade, podanie žalobcu je po mnohých úpravách a zmenách žaloby koncipované ako žaloba na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. zák. č. 40/1964 Zb. OZ, kde žalobca uplatňuje nárok na náhradu majetkovej a nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods.2 OZ a doteraz nepreukázal skutočnosti potrebné pre vyhovenie žaloby.

26. Správne poukazuje žalovaný v 2.rade na nadbytočné opätovne sa vyjadrovanie k právnomu názoru v otázkach pasívnej vecnej legitímácie pri žalobe na ochranu osobnosti a v tejto súvislosti v celom rozsahu odkazuje na svoje písomné vyjadrenie už predtým z 23.3.2017 a 26.1.2017 ako aj na ústny prednes na pojednávaní dňa 6.11.2018.

27. Podľa názoru žalovaného v 2.rade stále v odvolaní prezentuje odvolateľ svoj nesprávny právny názor k otázke pasívnej legitímácie pri žalobe na ochranu osobnosti, ktorý bol už žalobcovi vyvrátený rozhodnutiami súdov prvej a druhej inštancie v iných konaniach a dokonca aj v dovolacom konaní.

28. Odvolací súd zastáva tiež názor a súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca vôbec nerozlišoval rozdielnu procesnú subjektivitu štátu - Slovenskej republiky a jednotlivých ministerstiev, celková zmätočnosť žaloby v otázky určenia pasívnej legitimovanej osoby na strane žalovaného a právnej kvalifikácie uplatneného nároku nasvedčuje aj rozsiahlemu viacpočetnému procesnému postupu žalobcu v podobe navrhovaných opráv, doplnení a zmien žaloby.

29. Z uvedených dôvodov správne bola žaloba zamietnutá a odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods.1, 2 CSP.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 CSP, lebo žalobca bol neúspešný a nikto iný zo žalovaných nežiadal trovy odvolacieho konania.

31. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.